

Onopgemerkt liep ze tussen hen door, gewoon iemand die tijdens het spitsuur terug naar huis ging en door de vers gevallen februarisneeuw naar het station sjokte. Niemand schonk enige aandacht aan de kleine, slanke vrouw in de te grote parka, met de capuchon over haar hoofd getrokken en de onderkant van haar gezicht verscholen achter een sjaal. Maar zelf hield ze de voetgangers goed in de gaten. Te goed, vond ze zelf, maar daar kon ze niets aan doen.

Ze wilde graag weg zijn van al deze mensen, en ongeduldig zocht ze naar haar prooi.

Ze had hoofdpijn van de bonkende muziek die uit de oortjes van haar mp3-speler schalde. Het ding was niet van haarzelf. Het was van haar tienerzoon geweest, van Camden. De lieve Cam, die vier maanden geleden was omgekomen, een slachtoffer van de ondergrondse strijd waarbij Elise nu ook betrokken was geraakt. Cam was de reden waarom ze hier was, dwalend door de drukke straten van Boston met in haar jas een dolk en om haar bovenbeen gebonden een mes met een lemmet van titanium.

Meer dan ooit leefde ze voor Camden.

Zijn dood mocht niet ongewroken blijven.

Elise stak over toen het licht op groen sprong en wandelde verder richting station. Ze zag de andere voetgangers praten, hun lippen bewogen zonder dat ze iets hoorde, want hun woorden – en belangrijker nog, hun gedachten – werden overstemd door de agressieve songteksten, de gierende gitaren en de dreunende bassen die via haar oren doortrilden in haar hele lijf. Waar ze naar luisterde, wist ze niet precies, en het kon haar niet schelen ook. Ze had de herrie nodig om op jacht te kunnen.

Ze ging het station binnen, gewoon een van de velen in de mensenstroom. Het neonlicht was fel, en door de sjaal heen rook ze de

stank van te veel lijven en te veel vochtige jassen. Na een poosje splits- te de mensenstroom zich, reizigers botsten tegen Elise op in hun haast de trein te halen. Sommigen keken haar kwaad aan omdat ze plot- seling was blijven stilstaan en een obstakel vormde.

Verdorie, wat had ze een hekel aan dit soort contact, maar ze moest het ondergaan. Nadat ze ter voorbereiding diep adem had gehaald, stak ze haar hand in haar zak en zette de muziek uit. Als een golf sloeg het lawaai in het station over haar heen, ze werd overspoeld door het geluid van stemmen, voetstappen, het verkeer buiten en het geraas en geratel van een binnenkomende trein. Maar dat was niets vergeleken bij wat ze nog meer hoorde.

Lelijke gedachten, kwade bedoelingen, stiekeme zonden, openlijke haat, dat alles kolkte om haar heen als een aardedonkere orkaan. Zoals altijd raakte ze uit haar doen, van de eerste vlagen verdorven- heid die haar bijna overweldigden. Wankelend bleef ze staan, vech- tend tegen het misselijke gevoel dat ze ervan kreeg, ze deed haar best zich te verweren tegen deze aanval van narigheid.

De bitch, ik hoop dat ze haar ontslaan...

Stomme rottoeristen, waarom gaan jullie niet terug naar waar jul- lie horen...

Halvegare idioot, uit de weg of ik sla je de hersens in...

Wat maakt het uit dat ze de zus van mijn vrouw is? Zij begon met avances maken...

Elise ademde steeds sneller, en haar slapen bonsden. De stemmen in haar hoofd vermengden zich tot een haast onverstaanbaar gekwet- ter, maar ze concentreerde zich. Toen er weer een trein stopte en een lading reizigers op het perron afzette, zette ze zich schrap. De mensen dromden om haar heen, en nog meer stemmen mengden zich in de kakofonie waar ze bijna aan onderdoor ging.

Bedelaars zouden de tijd en moeite die ze in het bedelen stoppen eens in het zoeken naar een baan moeten steken...

Echt hoor, als hij me nog eens aanraakt, vermoord ik de hufter...

Hup, vee, terug naar de stal! Zielige wezens, mijn Meester heeft gelijk, jullie verdienen het om onderworpen te worden...

Elise sperde haar ogen open. Ze werd helemaal koud vanbinnen zodra ze dat laatste tot zich had laten doordringen. Dit was de stem

waarop ze wachtte. De stem van de persoon op wie ze jaagde.

Ze kende de naam van haar prooi niet en ze wist niet hoe hij eruitzag. Wat ze wel wist, was dat hij een Onderhorige was. Net zoals de anderen van zijn soort was hij ooit een gewoon mens geweest, maar op dit moment was hij iets veel lagere. Zijn menselijkheid was met zijn bloed uit hem gezogen door degene die hij Meester noemde, een machtige vampier en leider van de Muiters. Het was zijn schuld, de schuld van de Muiters en de kwaadaardige vampier die hen aanvoerde in de steeds heftiger oploeiende strijd binnen de vampiersoort, dat Elises zoon dood was.

Toen ze vijf jaar geleden weduwe was geworden, had ze alleen Camden nog gehad. Haar leven had om hem gedraaid. En nu ze hem niet meer had, had ze een nieuw doel in het leven gevonden, en dat streefde ze vastberaden na. Daar ontleende ze steun aan, het zorgde ervoor dat ze de ene voet voor de andere kon blijven zetten terwijl ze in de mensenmassa zocht naar degene die ze deze keer voor Camdens dood zou laten boeten.

Ze werd gebombardeerd door de akelige, lelijke gedachten, maar uiteindelijk wist ze zich toch te focussen op de Onderhorige. Hij liep een paar meter voor haar, met een gebreide zwarte muts op en een verschoten, rafelig groen jack aan. De vijandigheid leek als een bijtend zuur uit hem te stromen. Hij was totaal gecorrumpeerd, Elise kon het bijna proeven. Toch had ze geen andere keus dan in zijn buurt te blijven en haar kans af te wachten.

De Onderhorige liep het station uit en versnelde op het trottoir zijn pas. Elise kwam achter hem aan, haar hand geklemd om de dolk in haar zak. Buiten was het minder druk en werd ze minder belaagd door al die lelijke gedachten, maar ze had nog last van de stortvloed in het station; het voelde alsof er een pin door haar hoofd was geslagen. Met haar blik strak op haar prooi versnelde ook zij haar pas. De man stapte een zaak binnen. Ze bleef voor de glazen deur staan en tuurde naar binnen, langs het logo van FedEx. De Onderhorige stond in de rij voor de balie.

‘Pardon, mevrouw,’ zei iemand achter haar. Ze schrok van het geluid van een echte stem, zo anders dan de herrie die haar hoofd nog vulde. ‘Gaat u naar binnen of niet?’

De man duwde de deur open en hield die verwachtingsvol voor haar open. Ze was niet van plan geweest naar binnen te gaan, maar iedereen keek naar haar, ook de Onderhorige. Ze zou alleen maar extra de aandacht op zich vestigen als ze niet naar binnen ging. Dus stapte ze de felverlichte ruimte in en deed of ze geïnteresseerd was in een stapel verzenddozen in de etalage.

Vanuit haar ooghoeken hield ze de Onderhorige in de rij in de gaten. Hij was gespannen en gewelddadig, en in gedachten schold hij de klanten voor hem uit. Eindelijk was hij aan de beurt, en hij groette de baliemedewerker niet terug, maar zei meteen: ‘Pakket voor Raines.’

De baliemedewerker tikte iets in op de computer, aarzelde even en zei: ‘Moment.’ Vervolgens verdween hij in een ruimte erachter en kwam een poosje later hoofdschuddend terug. ‘Nog niet binnen. Sorry.’

Elise werd zich bewust van de woede van de Onderhorige, en haar hoofdpijn verergerde.

‘Hoezo? Wat bedoelt u met “nog niet binnen”?’

‘Er was vannacht een sneeuwstorm in grote delen van New York, daardoor hebben een hoop zendingen vertraging opgelopen...’

‘Het zou gegarandeerd op tijd zijn,’ snauwde de Onderhorige.

‘U kunt inderdaad claimen. U kunt uw geld terugkrijgen, maar dan moet u wel eerst een klacht indienen...’

‘Stop die klacht maar in je reet, stomme idioot! Ik moet dat pakket hebben, nu!’

Mijn Meester vermoordt me als ik zonder dat pakket terugkom, en als hij me toch in leven laat, kom ik hier terug om je je longen uit je lijf te rukken.

De adem stakte Elise in de keel bij die niet-uitgesproken bedreiging. Ze wist dat Onderhorigen slechts leefden om degene die hen had gemaakt te dienen, en toch kwam het steeds weer als een schok dat ze zo trouw waren. Niets was heilig voor hen. Een leven betekende niets voor hen, of het nu om een mens ging of iemand van de Stam. Onderhorigen waren bijna net zo vreselijk als Muiters, de bloeddorstige, misdadige tak van de vampiernatie.

Met gebalde vuisten boog de Onderhorige zich over de balie. ‘Ik

moet dat pakket hebben, klojo. Zonder pakket ga ik hier niet weg.'

De baliemedewerker deinsde achteruit, en ineens leek hij erg op zijn hoede. Hij pakte de hoorn van de telefoon. 'Hoor eens, ik heb u net verteld dat ik niets meer voor u kan doen. U zult morgen moeten terugkomen. Op dit moment kunt u beter vertrekken, voordat ik de politie bel.'

Zeikerd, dacht de Onderhorige kwaad. *Reken maar dat ik morgen terugkom. Wacht maar, want dan kom ik voor jóú.*

'Is er een probleem, Joey?' Een oudere man kwam van achter. Hij leek heel zakelijk.

'Ik vertelde meneer hier dat zijn zending niet is aangekomen vanwege de sneeuwstorm, maar meneer wil het niet opgeven. Ik kan zijn pakket toch ook niet zomaar uit mijn...'

'Meneer?' De oudere man kapte de baliemedewerker af en keek de Onderhorige met een ernstige blik aan. 'Ik moet u beleefd vragen te vertrekken. Als u niet vrijwillig gaat, komt de politie om u naar buiten te begeleiden.'

De Onderhorige grauwde iets onverstaanbaars, maar het was duidelijk hoogst onaardig bedoeld. Nadat hij met zijn vuist op de balie had geslagen, draaide hij zich om en beende weg. Toen hij bij de deur kwam, waar Elise stond, schopte hij tegen een display, waardoor tape en noppenfolie over de grond rolden. Hoewel Elise opzij ging, kwam de Onderhorige toch te dichtbij. Kwaad keek hij haar aan met zijn lege, onmenselijke ogen. 'Uit de weg, muts!'

En daar stormde hij al langs haar heen naar buiten. De glazen deuren vielen zo hard achter hem dicht dat de ruiten rammelden.

'Wat een idioot,' merkte een van de andere klanten in de rij op.

Elise voelde de opluchting van de aanwezigen. Zelf was ze ook opgelucht dat iedereen ongedeerd was gebleven. Het liefst zou ze nog een beetje van de rust willen genieten, maar dat kon ze zich niet veroorloven. De Onderhorige was al driftig verder gelopen, en de schemering viel in.

Over hoogstens een halfuur zou het echt donker zijn, en dan kwamen de Muiters naar buiten om zich te voeden. Als het overdag al gevaarlijk was om te doen wat ze deed, was het 's avonds en 's nachts bijna zelfmoord. Ze kon een Onderhorige in het geheim ombrengen,

en dat had ze al meermaals gedaan. Maar zoals alle mensen, vrouwelijk of mannelijk, maakte ze geen enkele kans tegen de kracht van de aan bloed verslaafde Muiters.

Ze maakte zich inwendig klaar voor wat moest gebeuren, glipte de deur uit en volgde de Onderhorige over straat. Hij was woedend en keek niet uit. Hij botste tegen anderen op en schold hen uit. Haar hoofdpijn verergerde door alle lelijke gedachten die zich vermengden met de herrie die ze toch al onderging. Maar ze zette door, bleef een paar meter achter hem lopen en hield haar blik door de lichte sneeuwval heen gericht op zijn bleekgroene jas. Toen hij bij een hoog gebouw de hoek omsloeg en een smalle steeg in liep, versnelde ze haar pas, doodsbang hem kwijt te raken.

Halverwege de steeg rukte hij een verweerde metalen deur open en verdween. Ze sloop naar de metalen deur zonder ruitje, zwetend, ondanks de lage temperatuur. Nog steeds werd haar hoofd met zijn moorddadige gedachten gevuld, en de afgrijselijke dingen die hij voor zijn Meester bereid was te doen.

Elise haalde de dolk uit haar jaszak. Ze hield het wapen tegen zich aan, klaar om toe te slaan, maar verborgen onder de plooiën van haar jas. Met haar vrije hand trok ze de deur open, die niet op slot zat. Sneeuwvlokken dwarrelden voor haar uit een schemerig verlichte vestibule in, waar de geur hing van schimmel en verschaalde sigarettenrook. Bij een rij brievenbussen stond de Onderhorige met zijn schouder tegen de wand geleund een mobiel te openen zoals alle Onderhorigen bij zich droegen; een directe verbinding met hun Meester, de vampier.

‘Doe verdomme de deur dicht, bitch!’ snauwde hij. Zijn ziellose ogen fonkelden, en hij fronste toen Elise doelbewust op hem afstapte. ‘Kolere, wat mot je...’

Ze ramde de dolk zijn borstkas in, wetend dat verrassing haar beste aanvalsstrategie was. Zijn woede kwam hard aan, ze werd erdoor weggedrukt. Als een bijtend zuur drongen zijn lelijke gedachten in haar door; haar hoofd was gaan branden. Ze worstelde met deze fysieke pijn, maar wist hem nog een dolkstoot toe te brengen, zonder te letten op zijn warme bloed dat over haar hand vloeyde.

De Onderhorige sputterde iets, en viel toen met een verschrikte

kreet tegen haar aan. Het was een wond die hij niet zou overleven, en hij bloedde zo hevig dat ze misselijk werd bij het zien en ruiken van al dat bloed. Ze schudde zijn zware lichaam van zich af en sprong achteruit toen hij tegen de vlakke ging. Moeizaam haalde ze adem, haar hart klopte snel, en haar hoofd bonkte van zijn woedende tirade die in haar gedachten nog doorging.

De Onderhorige trapte wild om zich heen en siste terwijl de dood hem langzaam opeiste. Pas na een poos bleef hij onbeweeglijk liggen.

Eindelijk werd het stil.

Met trillende vingers pakte ze de gevallen mobiel op en liet het toestel in haar zak glijden. Ze voelde zich uitgeput na deze slachtpartij, de lichamelijke en geestelijke inspanning waren eigenlijk te veel voor haar. Elke keer leek het een zwaardere last om te dragen en duurde het langer totdat ze herstelde. Ze vroeg zich af of er een dag zou komen dat ze niet uit deze afgrond omhoog kon krabbelen. Dat leek haar waarschijnlijk, maar ze zou op deze dag nog niet wegzinken. En ze wilde blijven vechten zolang ze nog adem kon halen en ze het verdriet van het grote verlies nog met zich mee droeg.

‘Voor Camden,’ fluisterde ze terwijl ze neerkeek op de dode Onderhorige. Toen zette ze haar mp3-speler weer aan, als voorbereiding op haar terugkeer naar huis. Er schalde muziek uit de oortjes, en die overstemde de gave die het haar mogelijk maakte andermans duisterste geheimen te horen.

Op dit moment had ze genoeg gehoord.

Haar taak voor deze dag zat erop. Met een ruk draaide ze zich om en vluchtte weg van het bloedbad dat ze had aangericht.

De winterse bries droeg de geur van bloed met zich mee, vaag en vers. Het was een koperachtige tinteling in de neusgaten van de vampierkrijger, terwijl hij in de schemering geruisloos van het ene dak naar het andere sprong. Sneeuwvlokken dwarrelden als zwevende witte asdeeltjes om hem heen en bedekten de stad, die zich zo'n zes verdiepingen lager onder hem uitstreckte.

Tegan zat gehurkt bij de rand en keek neer op de wirwar van bedrijvige straten en stegen. Als lid van de Broederschap – een klein kader Stamvampiers die oorlog voerden tegen hun wilde broeders, de Muiters – ging hij 's nachts hoofdzakelijk op pad om zijn vijanden uit te schakelen. Dat was iets wat hij met kille doeltreffendheid deed, een vaardigheid die hij in de loop van zijn ruim zevenhonderdjarige bestaan had geperfectioneerd. Maar hij was een Stamvampier tot op het bot, en er was er geen een van zijn soort die de verlokking van vers mensenbloed kon weerstaan.

Hij trok zijn lippen op en zoog de koude lucht tussen zijn tanden door in zijn longen. Zijn tandvles prikte, een stekende pijn die zich uitbreidde naar zijn hoektanden, die langzaam uitgroeiden. Zijn bovennatuurlijke zicht werd nog scherper dan anders, zijn pupillen versmalden zich tot dunne verticale streepjes midden in zijn groene ogen. De drang om te jagen – zich te voeden – welde al snel in hem op. Het was een automatische reactie die zelfs hij, met zijn ijzeren zelfbeheersing, niet kon onderdrukken.

In feite was het voor hem nog erger, als vampier van de eerste generatie die op aarde was verwekt. Bij eerstegeneratievampiers was de honger naar eten, seks of iets anders altijd het sterkst.

Tegan sloop langs de rand van het gebouw en sprong omlaag op een ander dak, met zijn ogen strak gericht op de beweging van de mensen beneden, speurend naar het zwakke lid in de kudde. Maar hij kamde de menigte niet alleen uit om zijn eigen behoefte te bevree-

digen: zodra hij een mens met een open vleeswond ontdekte, kon hij er zeker van zijn dat alle Muiters binnen een straal van anderhalve kilometer niet ver zouden zijn.

Pas toen hij zich op de bron van de bloedgeur concentreerde, besefte hij dat het steeds muffe ging ruiken. Het was geronnen bloed. Helemaal niet vers, maar al enkele minuten oud.

Tegan volgde met zijn blik de metaalachtige geur naar een tengere gestalte in een lange parka met capuchon die zich door de hoofdstraat langs het station spoedde. Er was iets angstvalligs aan de manier waarop de persoon, die duidelijk niet wilde opvallen, zich voortbewoog. Met het hoofd diep gebogen maakte hij zich los van de menigte voetgangers en liep naar een verlaten zijstraat.

‘Wat heb jij uitgespookt?’ mompelde Tegan, terwijl hij de gestalte bleef volgen.

Of het een man of een vrouw was onder die dikke, donkere jas, kon hij niet zien. Maar hoe dan ook, hij of zij zou weldra ongewenst gezelschap krijgen.

Tegan zag de Mouter vlak voordat die een paar meter voor de mens bij een vuilcontainer tevoorschijn kwam. Wat er werd gezegd, kon hij niet horen, maar uit de uitdagende houding en de vurige amberkleurige ogen van de vampier maakte hij op dat die de mens probeerde te jennen – gewoon een lolletje met hem uithalen voordat hij toesloeg. Nu kwamen er van achteren nog twee Muiters de hoek om, die de mens omsingelden.

‘Verdomme,’ bromde Tegan, wrijvend over zijn kin.

Hij had nooit veel opgehad met het nobele eergevoel dat van zijn soortgenoten verlangde dat ze zich opwierpen als miskende redders van de mensen met wie ze de planeet bevolkten. Hoewel Tegan zelf half menselijk was, evenals de anderen van de Stam, was hij lang geleden de behoefte kwijtgeraakt om voor held te spelen. Hij had al te veel bloed zien vloeien, te veel zinloze slachtpartijen en tragische verspilling van levens aan beide zijden meegemaakt.

Al vijfhonderd jaar lang – sinds de enige vrouw van wie hij ooit had gehouden was gefolterd en vermoord – bestond zijn enige doel eruit om zo veel mogelijk Muiters uit te schakelen, ook al zou hij daar zelf bij sneuvelen. Wat van die twee het eerst kwam, kon hem geen moer schelen.

Toch werd hij diep vanbinnen razend bij de gedachte aan een ongelijke strijd, zoals in de situatie op straat beneden hem het geval was.

De mens in de bebloede parka werd omsingeld. Als haaien cirkelend rond hun prooi slopen de Muiers dichterbij. Plotseling kwam het hoofd met de capuchon omhoog. De mens draaide zich om en ontdekte de naderende dreiging achter zich. Maar het was al te laat. Tegen een bloedlustige zuigsmoel kon geen mens op, laat staan tegen drie tegelijk.

Vloekend schoot Tegan naar voren en sprong naar een dak lager, vlak boven de steeg. Op hetzelfde moment kwam de Muiet tegenover de mens in actie.

Er klonk een gesmoorde kreet – een vrouw die in paniek naar adem snakte – toen de Muiet naar zijn prooi graaide. Hij greep de capuchon vast en smiet de vrouw tegen de besneeuwde stoep, woest bulderend van pret toen ze een lelijke smak maakte.

‘Alle Jezus,’ siste Tegan, terwijl hij uit de schede aan zijn heup een dolk met lang lemmet trok.

Met een reusachtige sprong dook hij van de rand van het gebouw af en kwam soepel op zijn hurken neer op de grond. De twee dichtstbijzijnde Muiers stoven uiteen; de een zocht dekking terwijl de ander schreeuwde dat ze werden aangevallen. Tegan kapte de waarschuwing plompverloren af door met zijn met titanium bewerkte dolk de zuigsmoel de strot door te snijden.

Een paar meter verderop in de steeg probeerde de vrouw kruipend op haar buik aan haar aanvaller te ontkomen. Tot zijn verbazing zag Tegan dat ze een wapen had, maar de Muiet had het ook in de gaten en schopte het uit haar hand. Daarna plantte hij de zware zool van zijn laars op haar rug en hield haar tegen de grond door zijn hak keihard in haar ruggengraat te drukken.

Tegan stortte zich onmiddellijk op hem. Hij sleurde de Muiet bij de vrouw vandaan en dwong de grauwendende vampier tegen de zijkant van het gebouw aan, waar hij hem vasthield met zijn bovenarm onder zijn kin geklemd.

‘Wegwezen!’ riep hij tegen de vrouw, toen ze overeind krabbelde. ‘Rennen!’